

VERROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Els vestits de la senyora

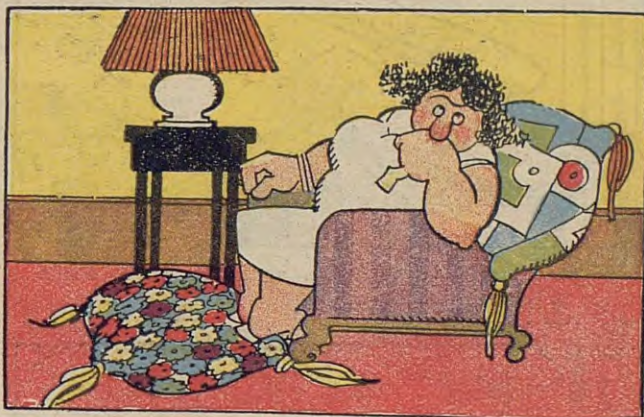
La muller del senyor Tous
sempre es compra vestits nous.

—Altres cop una factura!
El teu vici no té cura!

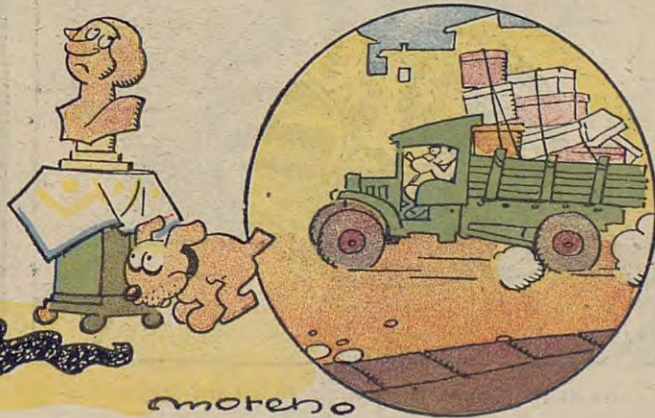
I el senyor, enrabiat,
tots els trajes li ha llençat.

La senyora, en un recó,
medita una solució.

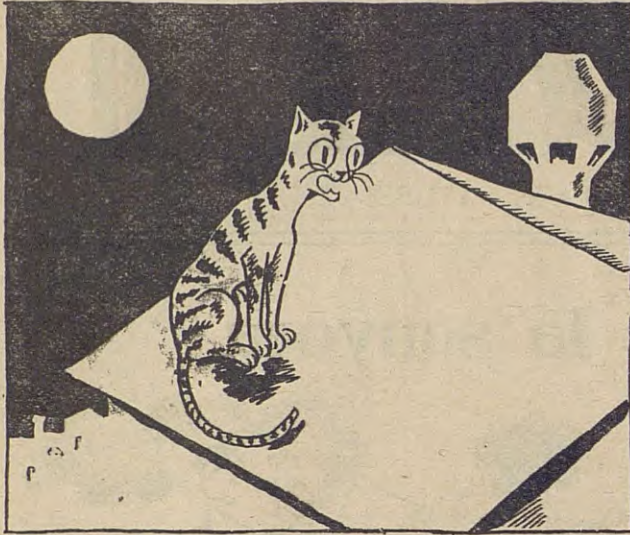

Per anar a passeig amb el marit
de sa besàvia es posa un vell vestit.

I el senyor, tot espantat,
deu trajes nous li ha pagat.

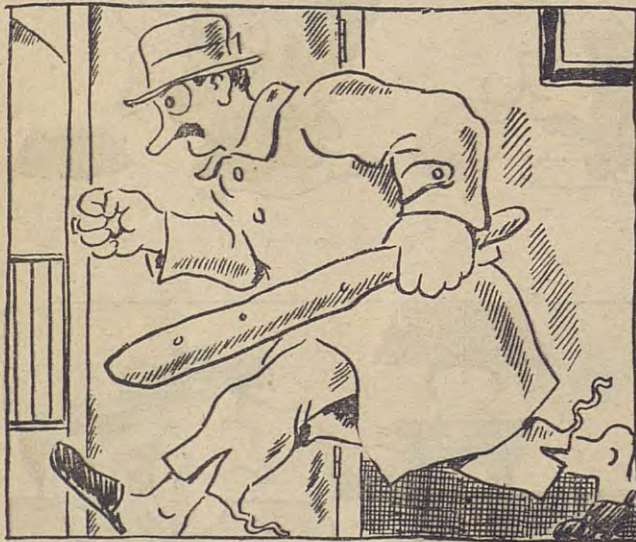
El «nyeu-nyeu» i el senyor Rascafort

Al «nyeu-nyeu» l'han tancat a la teulada i només fa que miolar.

Al senyor Rascafort els miols del gat no el deixen dormir.

Disposat a fer un estropici, agafa un garrot i se'n puja a la teulada.

Empaita el gat a cops de garrot i el «nyeu-nyeu», saltant per la finestra...

...entra al pis i es posa a dormir al llit del senyor Rascafort.

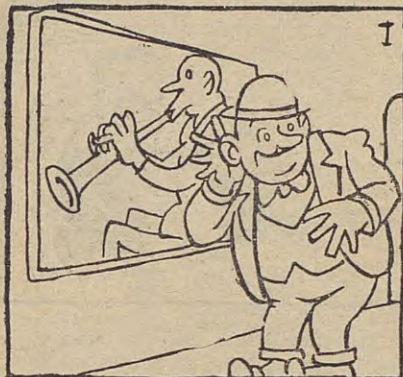

Com que amb la ràbia que duia havia tancat el pany de cop deixant-se les claus a dintre, el pobre senyor Rascafort no va tenir més remei que quedar-se a passar la nit a la teulada.

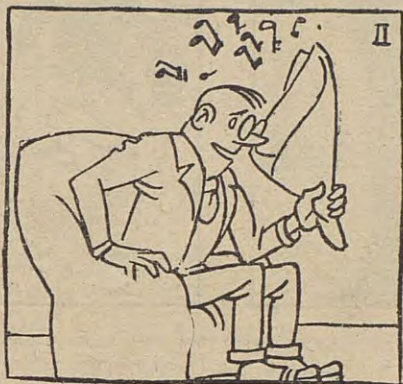
Modernismes

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORÓ

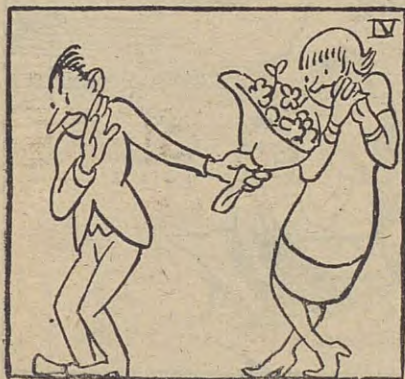
I
Després que en una exposició de pintures modernistes hem pogut contemplar un «Quadro sonor», no trigarem a tenir:

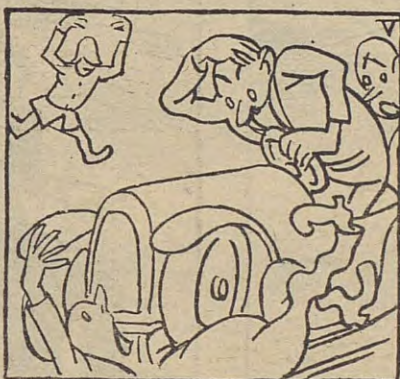
II
El diari musical: doblegant-lo en forma de trompeta canta les darreres notícies amb música de «Marina».

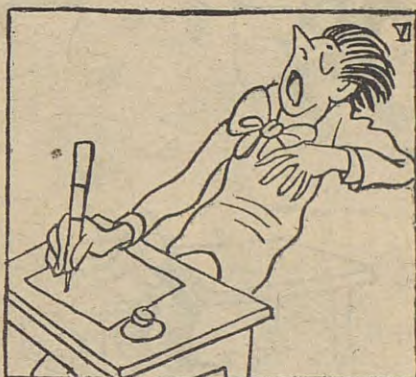
III
El sandvitx parlant: A tothom qui li ho pregunta explica si la seva mortadella és de cavall o de gos.

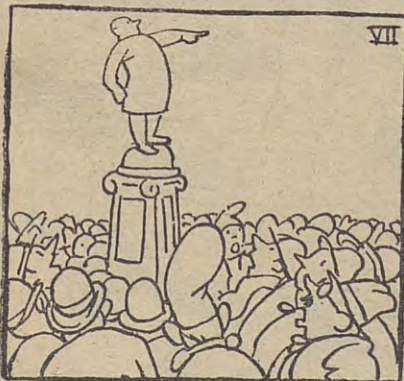
IV
El ram eloqüent, per ús d'enamorats tímids: es declara a la noia en un llenyatge molt florit.

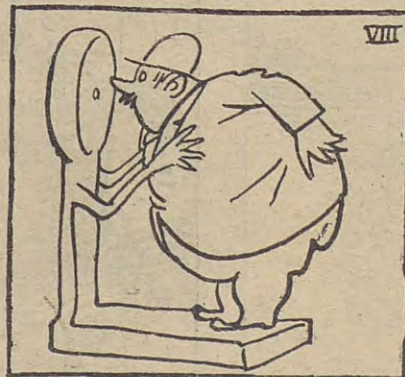
V
L'automòbil simfònic: toca una marxa fúnebre cada vegada que fa un atropellament.

VI
L'estilogràfica rapsòdica especial per a poetes sense inspiració: recita poesies inèdites que no cal més que escriure-les i publicar-les per fer-se famosos.

VII
El monument autobòmbic: fa en veu alta l'elogi del personatge al qual és dedicat.

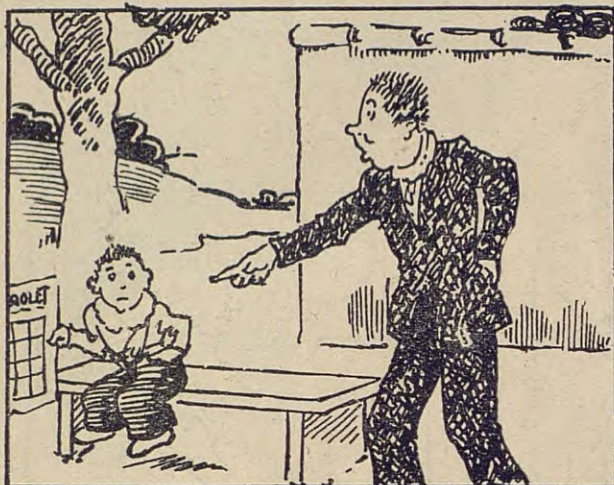

VIII
La bàscula receptadora: aconsella un règim convenient per aflaquir o engruixir a les persones que s'hi pesen.

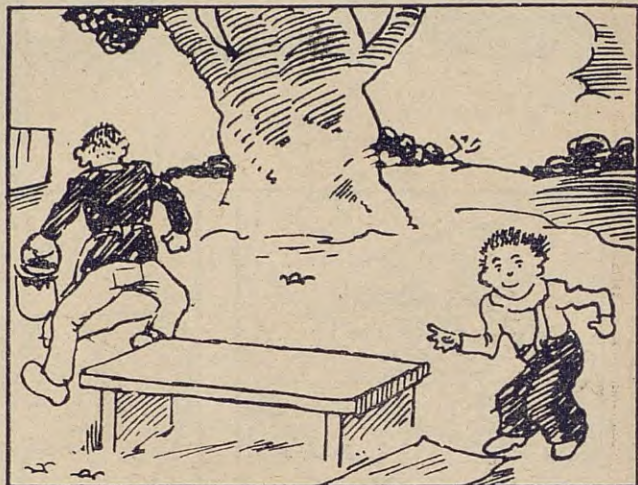

IX
Finalment, el paraigües baromètric: quan veu que el seu amo es prepara per sortir, li diu si plourà o no.

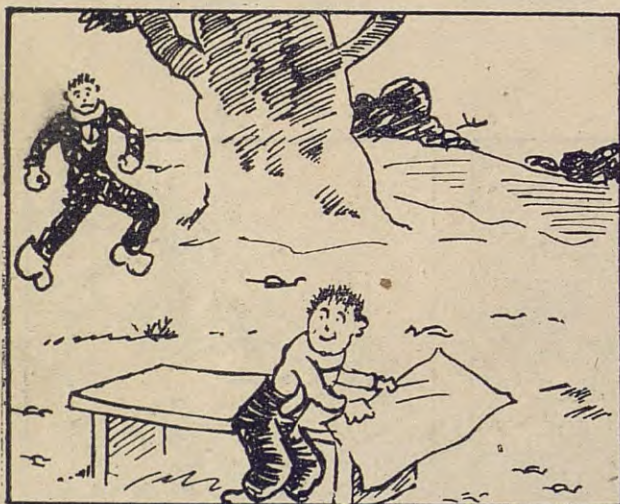
Tot té el seu càstig

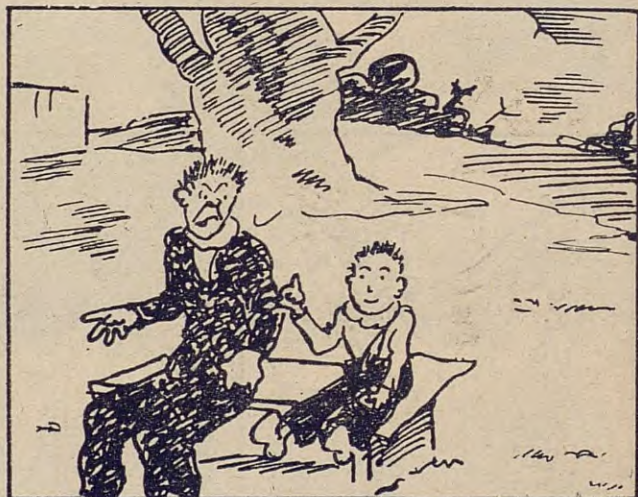
En Rafelet llegia el VIROLET, i en Jèp, el noi del veí del costat no el deixa seure ni un instant.

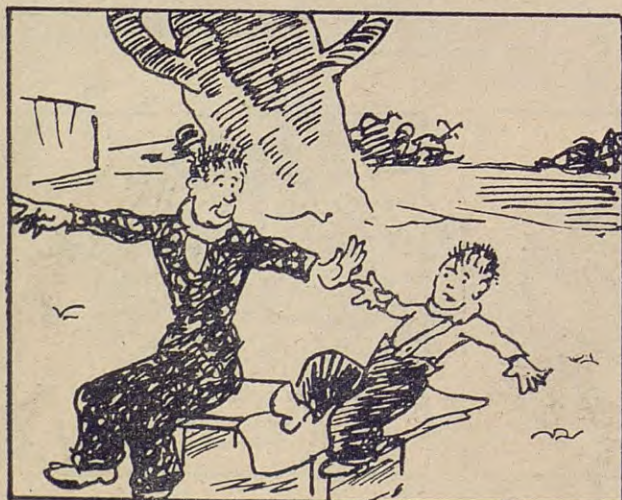
Un dia que rumiava què podria fer per riure's del bordegàs, veu que un pintor acabava de pintar un banc.

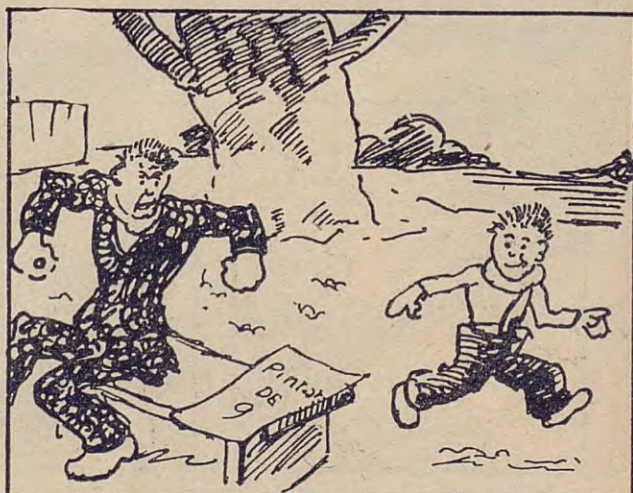
Amb molta picardia posa un paper damunt del banc, quan veu que arriba en Jèp.

L'invita a seure, cosa que estranya a l'altre.

Però tant insisteix, que a l'últim no es pot aguantar i d'una empenta el tira per terra.

La sorpresa i ràbia que té en trobar-se els pantalons enganxats al banc, serveix de paga per totes les males bromes que havia fet.

Massa bon cor!

El senyor Pastetes sent unes dolces notes musicals.

Són d'un virtuós fracassat.

Tant s'ha entusiasmat el senyor...

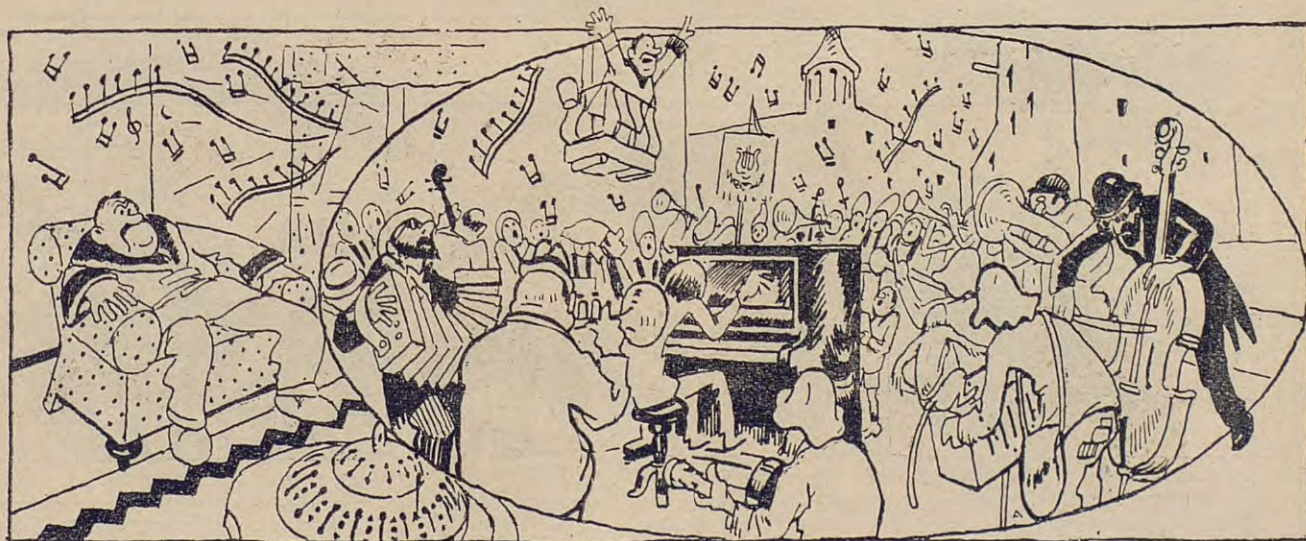
que li ofereix un suculent sopar.

El músic el remercia amb un exquisit concert.

I en acomiadar-se el senyor, li dona un bitlletet.

Mes, l'endemà corre tant el fet entre el gremi de músics ambulants, que no cal dir l'èxit que tingué.

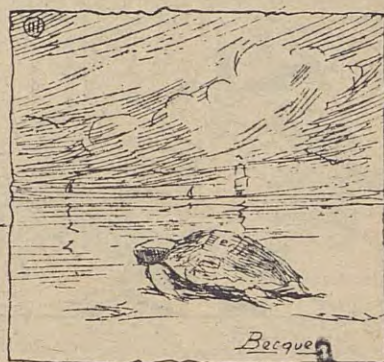
Un perill imprevist

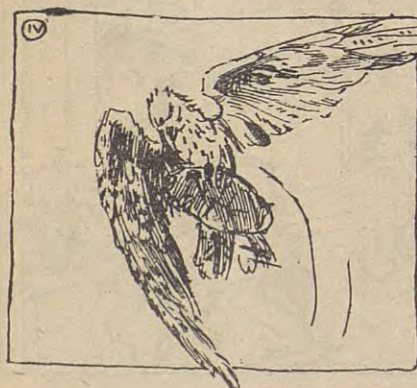
I
Esquil, famós escriptor
de drames de gran bellesa,
cap a la seva vellesa
era calb com un meló.

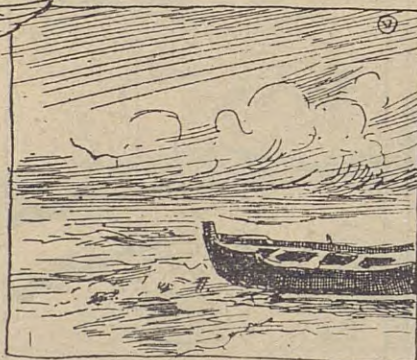
II
Cercant de conjuminar
d'un drama nou l'argument,
passejava lentament
per la vora de la mar.

III
Una àliga, tot cercant
son menjar de cada dia,
a la sorra descobria
una tortuga molt gran.

IV
Entre ses urpes l'arrapa
i tot volant se l'emporta,
prò la closca és massa forta
i molt bé la bèstia tapa.

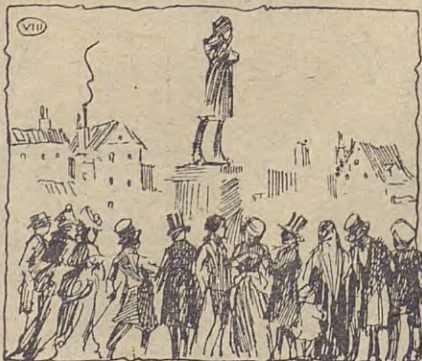
V
L'àliga cerca endebades
lloc on poder-la esclafar.
En tot l'indret sols hi ha
la sorra blana i onades.

VI
Prò veu des d'aquella alçada
del poeta el cap lluent
i que és de marbre creient
la tortuga li ha llençada.

VII
La tortuga s'esclafà,
però el poeta també.
L'àliga dinà molt bé
i l'autor allà quedà.

VIII
Li han alçat un monument
i davant de tot el poble
fa el panegíric un noble
i els aconsella dient:

IX
—Cal una llei aprovar
manant que els grans homes vells
per salvar-se dels ocells
perruca hauran de portar.

Donar consell...

EL senyor Canons passejava tranquil·lament per un dels carrers més centrals de la ciutat tot esperant l'hora de dinar, quan es va adonar que davant d'ell, al bell mig de la vorera, hi havia en Casi Pelat que s'estava contemplant amb certa fixesa un aparador de capells.

—Amic Pelat!—féu el senyor Canons amb efusió—. Quants anys sense veure't! Jo que almenys et feia a l'Argentina o a Manila o per algun altre lloc d'allà baix!

—Doncs ja ho veu, senyor Canons. Sóc a Barcelona.

—Però ¿què hi fas aquí, sense res al cap? ¿que potser segueixes la moda? Ah, ja ho veig, estàs mirant els capells per comprar-ne un... però, calla! si tots són de senyora! T'has equivocat de botiga, Casi.

—No senyor. Si em veu pel carrer sense res al cap i mirant una botiga de capells de senyora, és perquè acabo de sortir per un moment de la mateixa, que és meua. Faci el favor d'entrar i parlarem, senyor Canons.

—Teva!—féu el senyor Canons amb admiració incrèdula—, tu tens una botiga de capells... i en un lloc tan centric... Jo em creia que continuaves tan pelat com sempre.

—Quasi pelat, ja ho pot dir—féu en Casi Pelat amb un somriure amargant—. Amb alguns estalvis que tenia vaig posar aquesta botiga... el meu amic Robert dibuixa els capells... ho fa molt bé, però és poc conegut... i la seva muller, la Tereseta, els cus. Em surten molt barats i per tant els puc donar barats, també. Vegi, no hi ha cap capell que valgui més enllà de sis duros... i encara n'hi guanyo tres. Doncs malgrat aquesta baratura, ningú no em compra res... ni tan sols s'aturen a mirar-los i m'estic arruïnant.

—Ah, serà qüestió de fer un pensament—exclamà el senyor Canons, sentencios—. Has fet bé de confiar-me les teves dificultats.

—Justament, quan vostè m'ha vist jo havia sortit a mirar els preus de l'aparador per tal de rebaixar-los. Posar els més cars a quatre duros... encara n'hi guanyaria un.

—No ho facis pas—féu el senyor Canons—, aquest fóra el disbarat més gros i un remei pitjor que la malaltia. El que has de fer és apujar-los, els preus! ¿No veus que és una taca per aquest carrer tan centric i tan aristocràtic una botiga com la teua on els capells són quasi regalats? Creu-me, a aquestes etiquetes que diuen 30 pessetes, afegeixhi un zero.

—Però, senyor Canons, ¿vol dir que no en farem un gra massa?

—De cap manera. Porta una etiqueta, ja veuràs. Dóna, molt bé. S'hi afegeix un zero, veus, 300 pessetes. I escolta, ¿com m'has dit que es deien el dibuixant i la modista?

—Joan Robert i Tereseta Rovira.

—Doncs té, posem: «Model exclusiu del gran artista parisenc M. Jean Robert, executat per la famosa modista Mlle. Thérèse de La Rovère.» I ara ja estàs posant una etiqueta igual

als altres capells, i ja m'ho sabràs dir, si marxarà el negoci.

En Pelat, encara que dubtant de l'èxit possible, obee les instruccions del seu amic i, en efecte, al cap de poc ja hi havia una colla de senyores davant l'aparador, comentant la bellesa i *chic* dels capells exposats.

—Ja ho veus—féu el senyor Canons—, ja són aquí com les mosques a la mel. Me'n vaig que ja són dos quarts d'una i he de dinar, i mentrestant no et destorbaré el negoci, que veig que ja entren parroquianes.

I el senyor Canons se n'anà sentint com encens agradós els regraciaments d'en Casi Pelat pels seus fructuosos consells. En sortir ell de la botiga ja eren quatre les senyores que hi havien entrat...

El bon home continuà el seu passeig apertiu i cap allà a un quart de dues es deixà caure a casa seva a esperar l'escudella. Però l'escudella no era feta encara. La seva filla, que estava al jardinet regant les clavellines, li digué que la mamà havia sortit a les dotze per anar a comprar peix a la Boqueria i que encara no havia tornat.

—Es estrany que tardi tant—féu el senyor Canons intrigat—, perquè amb el metro la Boqueria és molt a prop de casa.

En aquell moment trucaren a la porta i entrà la senyora Canons, radiant de satisfacció, amb una llagosta dintre el cabàs i a l'altra mà una caps de capells.

—Quina sort d'haver sortit aquest

migdia, Canons!—féu tota excitada—. Mira, què he pogut comprar abans no s'acabessin... un magnífic capell, model exclusiu de M. Jean Robert i de Mlle. Thérèse de La Rovère... i només tres centes pessetes!

El senyor Canons no pogué pair la llagosta.

EPITAFIS

Trist plany aquí s'exhala
pel pobre Pere Pons,
qui baixà d'una escala
sense usar els graons.

Aquí hom enterrava
el jai Tomeu Castany
que, com bolets menjava,
els trobà un gust estrany.

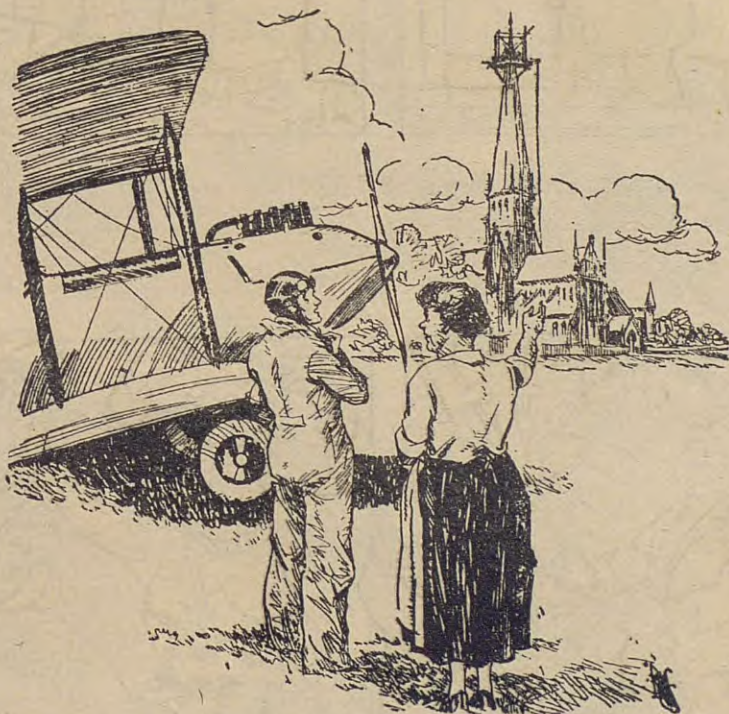
Jau aquí en Corredor
que confongué
l'accelerador
amb el fre.

Al pobre Pau Patau li havien dit
que fos sempre calmos i recollit.

Davant d'un tren veloç
va travessar calmos;
i recollit va ser-ho tot seguit.

Jau aquí un homenet que era molt gat.
Per son mal, set doctors l'han visitat.

GUILLEM D'OLORÓ

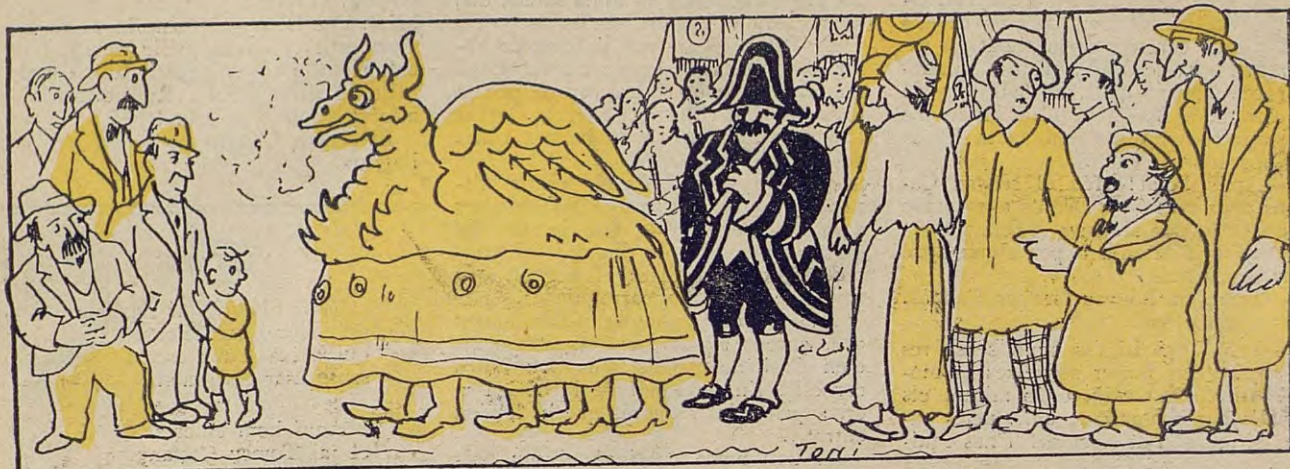

—¿Farà el favor, quan passi per allà dalt, de dir al meu marit que està col·locant el parallamps, que baixi a dinar?

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Veuen un home, famós
quasi tant com són ells dos.*

Se'n van cap a Tarascó
a veure una processó.

En ella, enloc de gegant
la Tarasca va al davant.

—La va matà el caçador
Tartarin de Tarascó.

—No em sabrà greu el viatge
si veiem tal personatge.

El caçador eminent
els rep molt atentament.

—En famosa expedició
vaig caçar aquest lleó.

—Les fletxes enverinades.
Gardeu-vos de ses punxades.

Per estar-ne assegurat
Baliga en clava una al gât.

L'animal, no sols no fina,
sinó que als tres els pentina.